

*Repetition frequently and never together
Recurs: learn to shoot. Law of frequency, recency
and resultant satisfaction - main factor:
4- 2-1. Essential to put things into words - top, long*

Un mesaj dantesc în lirica lui Caragea

Ca și aforistica plurivalentă, lirica semnată de Ionuț Caragea în volumul „Mesaj către ultimul om de pe Pământ” (ed. Fides, 2017) are un caracter eminentamente sapiențial. Stihurile lui aduc în prim plan trăiri de mare forță care vin din adâncuri, trăiri exprimate printr-un strigăt mut, rostite atunci când ajung în punctul critic de pe marginea prăpastiei. Ea – prăpastia – care îl desparte și ne desparte de ”inevitabilul nicăieri”.

Verbul din lirica lui Ionuț Caragea are capacitatea de a surprinde și acele momente de trezire a universului, exact ”atunci când prima lacrimă a curs/ din prea multa singurătată/ a totului captiv în nimic”. Sensorii de mare sensibilitate ai Poetului remarcă înstrăinarea omului contemporan, surprind durerea omniprezentă a acestuia, nerămânându-le emițătorului și receptorului altceva decât ”să ascultăm împreună/ mormurul suferinței”. Ne-ar trebui pagini întregi pentru a exprima aceste trăiri. Poate o vom face altădată.

Poet al unei generații de orbi, acesta nădăjduiește că ultimul om de pe Pământ îi va mulțumi că n-a renunțat să viseze la nemurire și că a scris în condiții vitrege poeme de iubire, acestea dându-i puterea de a înfrunta: ”cu pieptul dezgolit/ și cu pletele în vânt/ a p o c a l i p s a/”.

Trebuie să îi fim recunoscători lui Ionuț Caragea pentru caracterul dantesc al mesajului și al exprimării din versurile sale care descriu aceste vremuri amenințate mai mult decât oricând de apocalipsă. (Nicolae Mareș, 5 martie 2017)

Poeme de Ionuț Caragea din volumul „Mesaj către ultimul om de pe Pământ” (ed. Fides, 2017):

Nesfârșitele dileme ale concretului

cândva credeam că
voi putea schimba lumea
și fiecare poem pe care-l scriam
avea în el un dram de speranță
chiar și din regiunile
întunecate ale ființei
mă contorsionam
 înspre lumină
chiar și din mlaștinile cărnii
sufletul mirosea a
 floare de lotus
acum, din întreaga lume
nu se mai aud decât strigăte
gemete, foșnituri și zornăituri
chiar și nesfârșitele dileme
 ale concretului
se supun nevoilor palpabile
nici nu mă mai mir că
scrisul meu a devenit
 un strigăt mut
la marginea prăpastiei care
 mă desparte
de inevitabilul nicăieri

Mormurul suferinței

și din coconul negru al umbrei
se va ridica fluturele cu aripi de cuvinte
și va zbura către lumile
închipuie de gând
lumi existând cu mult timp
înaintea gândului

în drumul său pe firul invizibil
al scrisorilor fără răspuns
trimise zeului neînduplecat al fatalității
fluturele își va spune povestea
glasurilor de demult
preschimbate-n tăceri rătăcite
în spațiu infinit
și cu fiecare bătaie de aripi
se va aprinde o nouă candelă a speranței
iar stelele căzătoare se vor dezvălui
celor care încă mai cred
în miracole

căci pentru a concepe nemurirea
e nevoie de miracole, speranțe
și cineva care să le spună celor din jur
că pot înfăptui atât de multe lucruri
mai ales atunci când sunetul
aproape imperceptibil
al râului de lacrimi
iese din matca suferinței
și le inunda sufletul

acel mormur, acel cântec de trezire

al universului la starea primordială
atunci când prima lacrimă a curs
din prea multa singurătate
a totului captiv în nimic

nu trebuie decât să ne deschidem
ferestrele inimilor
și să ascultăm împreună
murmurul suferinței

apoi toți fluturii din stomac
ne vor aduce aminte
de ultima călătorie a umbrei
spre ceruri

și ne vom iubi fără temeri
și dornici de nedespărțire
vom fi

Poemul meu de azi

și această zi va trece
o zi ca oricare alta în care
poate cel mai bun lucru
a fost un poem despre viață
pe care l-am scris în ciuda
tuturor previziunilor sumbre
despre timp și distrugere

un poem ca un cântec suav
lângă zidurile cetății adormite
transmis din generație în generație
de copacii bătrâni
prin foșnetul frunzelor

un poem ca un râu
obosit de atâta goană prin defileuri carstice
odihnindu-se sub pletoasele sălcii
care-î spun, printre lacrimi
povestea lor tristă de sfânta sărbătoare
când le-au fost rupte crengile

un poem ca un soare
care se ascunde după turla bisericii
când pot privi orașul în toată
splendoarea sa

un poem ca un Dumnezeu
care scoate stelele din jobenul nopții
cu mâna lui nevăzută
și le aruncă în calea dorințelor mele
iar eu nu mai trebuie să sufăr
de blând-ucigătoarea plictiseală

un poem pe care-l va citi
ultimul om de pe Pământ
la revărsatul zorilor
și va spune
îți mulțumesc ție
poet al unei generații de orbi
că n-ai renunțat
să visezi la nemurire
îți mulțumesc că ai fost
atât de legat de viață
prin cuvânt
și în tăcerea ta
când alții profanau
templele sacre ale sufletului
ai scris poeme de iubire
îți mulțumesc că nu m-ai lăsat
să mă prăbușesc în mine
și mi-ai dat puterea să înfrunt
cu pieptul dezgolit
și pletele în vânt

a p o c a l i p s a

Constelații

ar trebui să-ți vorbesc
despre oamenii din ziua de azi
cu ură și brutalitate
astfel încât la despărțirea ta
de acest pământ
să nu regreti nimic
să stai cu ochii ațintiți
spre constelațiile în care
ai visat mereu să ajungi
să nu mai privești
niciodată înapoi

în spatele tău nici măcar mormintele
celor dragi n-au rezistat
nici măcar mormintele
ultimilor înțelepți
să nu te mire ce s-a întâmplat
cu noi în această vreme
întreaga planetă a fost profanată
clipă de clipă
de noii zei ai distrugerii
iar din cenușa cărților
niciun imn închinat vieții
nu s-a mai ridicat

privește așadar constelațiile
fărâme de amintiri
din lumea unui Dumnezeu
care a coborât pe pământ
și a devenit om
pentru a cunoaște
sentimentul sfârșitului

oh, suflet al meu
zburdalnic printre atâtea făgăduințe
te-am rostogolit prin cuvânt
peste văile timpului
doar pentru a cunoaște sfârșitul?

pentru cine mai curge
ultima lacrimă?

Reîntoarcerea la marea singurătate

oricât de mult
ne înșelăm singurătatea
cu oameni sau cu amintiri
despre oameni
tot la ea ne întoarcem
nici măcar visele
unde suntem mereu cu cineva
nu țin o eternitate
chiar și viața este un vis
din care suntem ispitiți
să ne trezim
atunci când întunericul
ne întinde fructul otrăvitor
al cunoașterii

poate că părerea noastră de rău
când părăsim această lume
este și părerea de rău
a Dumnezeului din noi
care se întoarce la marea
S I N G U R Ă T A T E

la asta te-ai gândit
vreodată?

tocmai de aceea
căutăm pe cineva
cu care să fim fericiți
acum aici
așa cum și eu
îmi caut celălalt eu
în pragul
apocalipsei
mele personale

între mine
și celălalt eu
e o prăpastie
peste care încerc să trec
mergând pe frânghia subțire
a unui vers
o frânghie care tremură
la fiecare bătaie de inimă
o frânghie care se îndoiaie
sub greutatea îngerilor
care mi se așază pe umeri
pentru a-mi testa
echilibrul

n-am avut alte aripi
în afara paginilor
pe care cititorii
au încetat
să le răsfoiască
atunci când iubeam
și nutream să primesc
iubirea înapoi

dar poate
că e mai bine așa
să fiu lucid
precum o lamă de cuțit
care spintecă
iluziile

să-l am martor
doar pe Dumnezeu din mine
care își bea cafeaua tare
în zorile nemuririi

ce va fi
va fi

[f Share](#)

Detalii

Scris de Nicolae Mares

Publicat: 07 Aprilie 2017